HOREB
Butlletí URC

DESTAQUEM

Bisbes i religiosos

Pàg. 2 | Pere Codina i Mas

Congregacions col·laboren per cuidar monges ancianes

Pàg. 14 | VATICAN NEWS

Jornada de formació sobre la vida religiosa i la intel·ligència artificial!

Pàg. 48 | FORMACIÓ URC

«Tot el que està passant és un canvi profund, no un final»

Horeb 670
6 de novembre, 2026

URC
Unió de Religiosos de Catalunya

BISBES I RELIGIOSOS

Pere Codina i Mas | Claretià, teòleg i escriptor

Quan redactem aquestes ratlles, se sent dir que «està al caure» el nomenament d'un nou bisbe per a Barcelona. Se'n parla. I cadascú en parla segons la seva experiència passada o segons les seves expectatives futures. En el fons, tots els qui en parlen, voldrien veure reafirmades (o no marginades) en el futur les seves personals opcions. I si cadascú hi diu la seva, em pregunto què hi diuen els religiosos? Quina mena de relació tenen o tindran els religiosos amb els bisbes?

Històricament hi ha hagut un concepte que havia creat moltes suspicàcies, malentesos i conflictes entre els religiosos i els bisbes. Era l'«*exempció*»: que vol dir que determinats ordes i congregacions religioses estaven directament subordinats al papa i per tant «*pontejaven*», és a dir, passaven per alt l'autoritat diocesana, el bisbe. L'exempció ha estat històricament la gran eina que els religiosos han fet servir per sostreure's al control del bisbes: depenien directament del papa. No cal dir que històricament l'exempció ha estat una font de conflictes i malentesos.

Actualment, però –i gràcies al Concili Vaticà II– el Dret Canònic ha matisat molt el terme «exempció» per evitar que els ordes (tants masculins com femenins) actuïn com a «illes» autosuficients. Actualment, tant el Superior d'un orde masculí exempt com la Superiora General d'una congregació femenina de dret pontifici tenen exactament la mateixa llibertat que tenien abans per governar casa seva, però tant un com l'altra han de posar d'acord amb el bisbe local en tot el que afecti les

escoles, hospitals o parròquies que gestionen públicament a la diòcesi. Son els dos vessants que el document *Mutuae relationes* (1978) va intentar harmonitzar.

La situació ha canviat

El que passa és que avui el problema no és l'exempció. El problema, i gros, és el canvi d'escenari amb què ens estem trobant. És un canvi que està a la vista de tothom. Al llarg dels segles, l'Església ha volgut ser fidel a la missió que Jesús li confià i sempre ho ha fet tenint en compte les característiques i circumstàncies dels pobles on estava encarnada, per tal que, parlant un mateix llenguatge, el missatge fos intel·ligible pel poble. Fins ara, les adaptacions que l'Església havia d'anar fent al llarg del temps, venien a ser –si se'm permet de parlar així— com anar canviant els decorats, però sense tocar l'escenari. Però el que ara està canviant, és l'escenari.

Fins ara, l'Església vivia en un context rural; la gran majoria de la població no tenia gaires estudis; tenia una mentalitat no-científica i per tant no-crítica; semblava com si el *subjecte creient* fos la família com a tal, més que no cada un dels seus membres individualment; sovint la família propiciava —o fins i tot determinava— la vocació sacerdotal o religiosa dels fills... Tot aquest estil de viure personalment i socialment la fe cristiana té un nom: era *l'Església de cristiandat*. És així com l'Església ha viscut tot el darrer mil·lenni.

L'estil de viure i de fer que l'Església ha mantingut durant tot un mil·lenni, està deixant de ser l'adequat. I no ens cansem de repetir que l'estil ha estat bo i molt bo: tant és així que s'ha de tenir pa a l'ull per no veure els fruits immensos de santedat i de vida cristiana autèntica que ha produït al llarg tots aquests segles. L'Església vivia inserida, encarnada, en el mateix món en què vivien els seus fills i filles.

Aquell mon, però, ha deixat de ser. Aquella Església, és a dir, aquell estil de viure la fe també està desapareixent. Avui i aquí, i a diferència del passat, l'Església viu en un context eminentment urbà; la gran majoria de la nostra població té estudis, sovint de grau superior; té una mentalitat científico-tècnica i crítica; la fe està deixant de ser eminentment familiar i esdevé personal, lliure i voluntària de cada un dels seus membres; la família ha deixat de ser el planter que afavoria les vocacions sacerdotals o religioses... Aquell model d'Església que les generacions més grans havien conegut en la seva infància i joventut, ja no pot aguantar en aquests nous temps i està desapareixent amb una rapidesa inesperada. I gràcies al Concili Vaticà II pot anar buscant i experimentant un nou estil de ser cristià, de ser prevere, de ser religiós... que respongui als valors del món d'avui. És el que han fet els Capítols Generals després del Concili.

Un nou horitzó

Una de les coses que més criden l'atenció és la disminució numèrica de l'Església. La nostra Església (occidental) s'està empetitint. Les comunitats cristianes ja no omplen les esglésies com abans. Les vocacions ja no omplen aquells grans seminaris de la postguerra, com tampoc els noviciats no s'omplen en la proporció que havíem conegut fa mig segle.

No hem de perdre de vista que la Vida Religiosa —Església com és— corre la mateixa sort i vicissituds que l'Església global, i haurà de trobar el seu lloc i la seva funció ara i aquí, en el nostre món occidental. L'Església veu com queden enrere aquelles multituds i aquelles esglésies atapeïdes, perquè avui tot apunta cap a comunitats cristianes reduïdes: fa més de mig segle Ratzinger les anomenava «*comunitats profètiques*» i Rahner parlava d'«Església de *petit ramat*». Les Congregacions religioses veuen com queden enrere els noviciats nombrosos i les ordenacions col·lectives. I no hi ha volta enrere.

Ara bé, tot el que està passant és un canvi profund, no un final. El teòleg Ratzinger, poc després del Concili (1969), parlant de «com seria l'Església l'any 2000», deia: «*De l'Església d'avui en sortirà també aquesta vegada una Església que haurà perdut molt. Es farà petita, haurà de començar completament de nou. Ja no podrà omplir molts dels edificis construïts en la conjuntura més propícia...*» Podem substituir «Església» per «Vida Religiosa», i el pronòstic manté tot el seu sentit...

No entrarem en la discussió de què és primer (en la pràctica): l'Església universal (Roma) o l'Església particular (diòcesi). Però hem de reconèixer que molt sovint els religiosos —per allò de la universalitat— no tenien gaire en compte l'Església particular, la diòcesi. Creiem que això està canviant en el nou estil d'Església que està naixent.

Diòcesis i congregacions ens trobem en una idèntica situació de *decreixement compartit* que ens porta a una situació de *pobresa compartida* de recursos: envelliment, caiguda de vocacions, tancament de cases i parròquies, pèrdua de pes social i dificultats econòmiques. En el passat, les relacions bisbes-religiosos venien acompanyades de posicions asimètriques de força: la diòcesi amb estructura i recursos, els religiosos amb carisma, personal i mobilitat. Això s'ha acabat. Aquesta feblesa compartida actual esdevé el terreny des d'on caldrà construir una nova relació i col·laboració entre bisbes i religiosos, que tindrà en la sinodalitat l'eina imprescindible i renovadora.

La sinodalitat està empenyent en aquest sentit: la construcció i consolidació de l'Església particular és la manera de consolidar l'Església universal.

GNA. AMÀLIA BORDOLL: «SER MISSIONERA ÉS DONAR-TE AL CENT PER CENT, SENSE PENSAR EN TU, SINÓ EN ELS ALTRES»

BISBAT URGELL | 5 de novembre, 2026

La germana Amàlia Bordoll Lladós comparteix amb nosaltres el seu testimoni de vida i la seva experiència missionera. L'entrevistem aquest mes d'octubre, durant la seva visita a la Seu d'Urgell, on ha vingut acompanyada de la germana Sara, de la mateixa comunitat, per compartir el seu testimoni. Una vocació que l'ha dut des de la Vall Ferrera fins a Llama, al Perú, on ha dedicat dècades a l'acompanyament de les comunitats, la promoció de la salut i l'anunci de l'Evangeli. Un camí viscut enmig de dificultats, malalties i grans distàncies, però també marcat per la proximitat de la gent i els fruits d'una tasca que, com ella mateixa afirma, «val la pena».

Per començar, qui és la germana Amalia més enllà de la seva vocació religiosa? Com es definiria?

Vaig néixer a Montesclado, un poble de la Vall Ferrera, al Pallars Sobirà. La meva història és molt especial. La meva mare va morir quan jo tenia tres anys i mig, a causa d'un càncer. Abans, una cosina germana seva, que pràcticament s'havia criat amb ella, s'havia ofert a

GNA. AMÀLIA BORDOLL: «SER MISSIONERA ÉS DONAR-TE AL CENT PER CENT, SENSE PENSAR EN TU, SINÓ EN ELS ALTRES»

BISBAT URGELL | 5 de novembre, 2026

La germana Amàlia Bordoll Lladós comparteix amb nosaltres el seu testimoni de vida i la seva experiència missionera. L'entrevistem aquest mes d'octubre, durant la seva visita a la Seu d'Urgell, on ha vingut acompanyada de la germana Sara, de la mateixa comunitat, per compartir el seu testimoni. Una vocació que l'ha dut des de la Vall Ferrera fins a Llama, al Perú, on ha dedicat dècades a l'acompanyament de les comunitats, la promoció de la salut i l'anunci de l'Evangeli. Un camí viscut enmig de dificultats, malalties i grans distàncies, però també marcat per la proximitat de la gent i els fruits d'una tasca que, com ella mateixa afirma, «val la pena».

Per començar, qui és la germana Amalia més enllà de la seva vocació religiosa? Com es definiria?

Vaig néixer a Montesclado, un poble de la Vall Ferrera, al Pallars Sobirà. La meva història és molt especial. La meva mare va morir quan jo tenia tres anys i mig, a causa d'un càncer. Abans, una cosina germana seva, que pràcticament s'havia criat amb ella, s'havia ofert a cuidar-me

mentre es recuperava. Però la mare no va tornar i em vaig quedar amb ella, que em va criar.

També vam viure un accident molt greu quan érem petits, jo tenia poc més de dos anys. Al meu germà li va esclatar una granada de guerra i va perdre la mà dreta. Jo no vaig patir ferides greus, però la meva germana deia que a ella se li havia quedat metralla a dins. Per això, a casa ho explicàvem com un segon naixement: el meu germà deia que érem germans bessons perquè, encara que no havíem nascut el mateix dia, ens havíem criat al mateix ventre i havíem tornat a néixer el mateix dia.

Als deu anys vaig anar interna a les Josefines, a Lleida, i, quan estava a punt de fer quinze anys, vaig entrar al postulantat a Saragossa. Ja tenia clar que volia anar a missions.

Quan va descobrir que volia ser missionera?

Jo ho atribueixo molt a una mestra que vam tenir, la senyora Maria. Ens parlava de les missions i ens donava unes estampetes amb fotografies de nens de diferents parts del món, perquè els poguéssim apadrinar. Sempre ens parlava de les missions.

Després, al col·legi de les Josefines, venien germanes que treballaven al Congo i ens explicaven el que hi passava. Jo els deia: «No, jo no vull ser Josefina. Jo vull missions». Em contestaven que elles també anaven de missions, però jo els deia: «Sí, però vosaltres no us dediqueu exclusivament a les missions. Jo vull que sigui exclusivament per a les missions».

I així va ser. L'any 1962 vaig anar a Saragossa. Després, el primer destí que vaig tenir va ser la Seu d'Urgell, on vaig estar quatre anys al Seminari diocesà d'Urgell. Més endavant, l'any 1979, vaig marxar cap al Perú.

Quan va arribar al Perú, què s'hi va trobar?

Vaig arribar a Llama el 15 de desembre. No hi havia llum ni carreteres com les que coneixem aquí, sinó camins de terra. El capellà hi anava una vegada al mes i, en aquell moment, a tota la prelatura només hi havia cinc sacerdots, tots agustins recol·lectes. Ara n'hi ha molts més i la prelatura compta amb dinou parròquies.

Recordo que, quan vaig arribar, vaig estar una setmana sense obrir la maleta perquè pensava que me'n tornaria. Era tot tan diferent! Venia d'aquí i em trobava en un lloc on les condicions eren molt dures. Fins i tot el trasllat va ser tota una aventura: per arribar-hi, calia passar per Chiclayo i continuar amb uns camions que anomenaven *mixtes*, on viatjàvem tots amuntegats, amb la càrrega al darrere i a sobre.
Quan finalment vam arribar a Llama, la gent ens esperava. No hi havia església perquè el terratrèmol del 1970 l'havia destruïda, i les celebracions es feien en una sala de la casa parroquial. Tot era molt senzill, però la gent ens va rebre amb molta il·lusió.

Què la va fer quedar-se, malgrat les dificultats dels primers temps?
La missió mateixa i la gent. Quan vaig arribar, hi havia moltíssimes necessitats i ens tocava fer una mica de tot. La nostra parròquia comprèn quatre districtes, amb comunitats situades a altituds molt diferents. N'hi ha que són a més de tres mil metres, i arribar-hi no sempre és fàcil.

També vaig passar per moltes malalties. Vaig tenir diverses febres tifoides i una hepatitis, entre altres problemes de salut. Una de les febres tifoides em va obligar a passar tres mesos a Lima. Vaig arribar a pensar que potser no podria continuar, però, amb l'ajuda de Déu i de les persones que em van acompanyar, vaig anar tirant endavant.

Recordo especialment les dificultats per desplaçar-nos, perquè les pluges i les crescudes dels rius podien deixar els camins tallats. En una ocasió, després d'una malaltia, vaig haver de fer un trajecte molt complicat per tornar a casa. Però, quan arribava a Llama i em retrobava amb la comunitat, tornava a sentir que aquell era el meu lloc.

La seva tasca no s'ha limitat a l'acompanyament pastoral. També ha treballat durant molts anys en l'àmbit de la salut. Com va començar aquesta feina?
Quan vaig arribar, la salut estava molt abandonada en moltes comunitats. Per això vam impulsar la formació de promotors de salut: persones de cada comunitat en qui la gent confiava i que preparàvem perquè poguessin oferir una primera ajuda.

Els formàvem en primers auxilis, alimentació, higiene i promoció d'horts familiars, perquè les famílies poguessin disposar de verdures i millorar la seva alimentació. També treballàvem qüestions bàsiques de prevenció, perquè hi havia moltes necessitats i les condicions higièniques eren difícils.

Vam fer aquesta feina durant força anys, desplaçant-nos a les diferents comunitats per impartir-hi els cursos. Alguns d'aquells promotors encara treballen en l'àmbit de la salut. Més endavant, el mateix Ministeri de Salut va incorporar aquesta manera de treballar.

Després vaig aconseguir una plaça del Ministeri de Salut a Llama, on vaig treballar durant trenta anys. Això em va permetre estar encara més a prop de la gent. Quan vaig començar, em proposava que cap infant no es quedés sense vacunar. Hi havia nens que morien de xarampió o de tos ferina, i vaig treballar perquè tots els infants del districte i de les comunitats que en depenien rebessin les vacunes.

Ho vaig aconseguir, gràcies a Déu. No pas gràcies a mi, sinó gràcies a Déu.

Què li ha ensenyat aquesta experiència de servei a les comunitats?

Que hi ha moltes maneres de fer missió. Nosaltres hi hem treballat des de l'acompanyament pastoral, però també des de la salut, l'educació i les necessitats més quotidianes de les famílies. Quan ets a prop de la gent, t'adones de les seves dificultats i pots intentar donar-hi resposta.

La gent de Llama és molt bona, però molts joves han de marxar per buscar feina. Tornen per les festes, per Tots Sants o en altres moments importants, però la manca d'oportunitats continua sent un problema.

També hi ha malalties i situacions de vulnerabilitat que et recorden que la feina no s'acaba mai. Encara queda molt per fer. La realitat ha canviat molt des que vaig arribar, però les necessitats continuen existint.

I actualment, com viu la seva missió a Llama?

Ara estic més limitada físicament i ja no puc fer tot el que feia abans. Però continuo treballant en la formació de la comunitat al servei de l'Evangeli. Ens organitzem per sectors i anem a les comunitats per

reunir-nos amb la gent, estudiar la Bíblia i formar persones que després puguin transmetre la Paraula de Déu als altres.

També dedico força temps a visitar malalts. No tant des de l'atenció mèdica, com feia abans, sinó des de la companyia i l'acompanyament. Hi ha persones que necessiten que les escoltin, que algú les visiti i que no se sentin soles.

La missió també és això: ser-hi, acompanyar i continuar al costat de la gent, encara que les forces ja no siguin les mateixes.

Enguany celebrem el centenari del Domund. Com veu l'evolució de la missió al llarg d'aquest temps?

La missió és molt bonica. Humanament, és dura, però val la pena, perquè els resultats es van veient a poc a poc.

Nosaltres continuem treballant amb les comunitats i anunciant l'Evangeli. La gent sap que som missioneres i ens coneix. També hi ha persones que preguen per les missions i demanen vocacions. Naturalment, voldríem veure més fruits, però fem el que podem i confiem que la feina dona resultats, encara que no sempre siguin immediats.

Jo m'encomano molt a la Mare de Déu d'Urgell i la tinc molt present en les meves pregàries. La missió és una tasca que no fas només amb les teves forces: necessites la fe, la pregària i la confiança en Déu.

Si hagués de resumir en una frase què significa per a vostè ser missionera, què diria?

És donar-te al cent per cent. No pensar en tu mateixa, sinó en els altres.

KYRIOS, EL NOU PROJECTE DE L'ESCOLA CRISTIANA PER IMPULSAR GRUPS DE JOVES CRISTIANS A LES ESCOLES I ELS BISBATS CATALANS

CATALUNYA CRISTIANA | 5 de novembre, 2026

Impulsar la creació de grups de joves cristians als centres educatius de l'Escola Cristiana i arreu dels bisbats és l'objectiu del nou projecte que han presentat conjuntament la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) aquest dimecres, 4 de novembre. Amb el nom de **Kyrios**, la iniciativa vol afavorir la **continuïtat de la vida cristiana dels alumnes més enllà de la seva etapa escolar** i reforçar el vincle entre les escoles, les parròquies i les comunitats eclesials.

Continua llegint aquí

TRES NOUS SACERDOTS MERCEDARIS PER A LA PROVÍNCIA D'ARAGÓ

MERCEDARIS | 4 de novembre, 2026

La Basílica de la Mercè de Barcelona el 31 d'octubre es va convertir en el centre espiritual de la nostra província Mercedària d'Aragó, per l'**ordenació sacerdotal** dels religiosos moçambiquesos **Fra José Celestino Chilini, Fra Fagildo Titos Parruque i Fra Alves Estevão João**.

L'Eucaristia va ser presidida per Mons. Florencio Roselló Avellanas, O. de M., arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela que va estar acompanyat per religiosos de les diferents comunitats de la Província a Espanya, que van voler fer-se presents en aquest dia tan significatiu per a la família mercedària. Al costat de l'arquebisbe van ocupar la presidència el P. Vicente Zamora, superior provincial i el P. Fermín Delgado, rector de la basílica, acompanyant als tres germans en aquest important pas en el seu camí vocacional i ministerial. La celebració va comptar també amb l'acompanyament musical del cor de la parròquia Sant Pere Nolasc, que va contribuir a solemnitzar la litúrgia i a crear un ambient de recolliment i oració.

L'arquebisbe en l'homilia els va convidar a viure el seu ministeri sacerdotal des de la **humilitat**, el **servei** i el **carisma mercedari**.

Moments d'una forta vivència espiritual van ser el moment de les lletanies que els tres diaques estaven prostrats a terra, així com la imposició de mans i l'oració consagratoria.

Abans de la benedicció, el nou sacerdot P. José Celestino va donar les gràcies en nom dels tres ordenats. A continuació, el P. Joaquim Siquice va llegir un missatge de la delegació mercedària de Moçambic i finalment el Pare Provincial, Fra Vicente Zamora va dirigir unes paraules d'agraïment.

La celebració va concloure amb el besamans als nous sacerdots, en un ambient d'alegria i acció de gràcies pel do de les seves vocacions.

Que Santa Maria de la Mercè, Mare i guia de la nostra família religiosa, acompanyi als pares José Celestino, Fagildo i Alves Estevão en aquesta nova etapa del seu camí, i els ajudi a viure el seu ministeri sacerdotal amb fidelitat, humilitat i lliurament generós.
Que, seguint les petjades de Crist Redentor i fidels al carisma de l'Orde, siguin sempre testimonis d'esperança i servidors dels qui més necessiten experimentar la llibertat i la misericòrdia de Déu.

CONGREGACIONS COL·LABOREN PER A CUIDAR A LES MONGES ANCIANES

VIDA NUEVA | 2 de novembre, 2026

Un informe de *The Anna Trust*, publicat avui, 2 de novembre, comparteix històries de suport entre religioses al Canadà, Kenya, Mèxic, els Estats Units i Zàmbia. La presidenta, la germana Patricia Murray, afirma: «La major oportunitat resideix a ajudar les congregacions a unir-se, treballar juntes i aprendre les unes de les altres».

Abordar les necessitats d'atenció mèdica cada vegada més complexes, els creixents costos econòmics associats i l'augment del nombre de monges ancianes: aquests són els desafiaments que un nombre cada vegada major de congregacions religioses ha d'afrontar diàriament. Per a això, algunes han adoptat models de col·laboració intercongregacional, encara més necessaris a causa de la disminució de la grandària de les comunitats religioses. Aquestes són les històries que es recullen en el nou informe de The Anna Trust, publicat avui, 2 de novembre, titulat «Junts: Estudis de cas i principis de col·laboració per a la cura de monges ancianes».

Una elecció profètica i estratègica

En concret, es presenten sis històries del Canadà, Kenya, Mèxic, els Estats Units i Zàmbia, que posen en relleu els reptes de reunir múltiples

congregacions, però també el potencial transformador d'un camí compartit. Més enllà d'una necessitat logística, la col·laboració pot convertir-se en una elecció profètica i estratègica, que permet a les congregacions compartir recursos i experiències, conjuminar els seus carismes distintius i respondre eficaçment a les necessitats de les religioses ancianes, al mateix temps que enforteix la sostenibilitat a llarg termini de les comunitats i els ministeris.

Des de la seva creació el 2024, gràcies al suport de la Iniciativa de Germanes Catòliques, patrocinada per la Fundació *Conrad N. Hilton*, *The Anna Trust* ha dedicat els seus esforços a garantir que totes les religioses catòliques ancianes, a tot arreu, tinguin accés a l'atenció que necessiten, perquè l'excel·lència i la dignitat siguin la prerrogativa de cada etapa de l'envelliment. «El nostre somni», afirma l'informe, «és crear una germanor catòlica que uneixi a les religioses de totes les edats en salut, amor i fortalesa espiritual». A partir d'aquí, era necessari compartir experiències de col·laboració reeixides.

Aprendre els uns dels altres

«Les religioses sempre han estat en primera línia», va afirmar la germana Patricia Murray, CJ, presidenta de *The Anna Trust*, «onsevulla que es necessiti ajuda: en educació, hospitals i assistència social. Avui, tornem a fer-ho en l'àmbit de la cura de les persones grans», i en particular «de les nostres pròpies germanes».
Aquesta experiència pot ser, per tant, el punt de partida: «La major oportunitat», va continuar Murray, «resideix a ajudar les congregacions a unir-se, treballar juntes i aprendre les unes de les altres».

El document, disponible en format PDF, es presenta coincidint amb la inauguració de l'Assemblea del Centre de Recursos per a Instituts Religiosos (RCRI) en Sant Lluís (del 2 al 5 de novembre) i l'estrena, al novembre de 2026, en PBS (Servei Públic de Radiodifusió) de *Walking My Sister Home*, un documental que examina els reptes de la cura de les monges catòliques ancianes. La publicació sorgeix d'un taller convocat per la Fundació *The Anna Trust*, a Roma, al juliol de 2026, durant el qual les líders religioses que apareixen en els estudis de cas van reflexionar juntes sobre les seves experiències i el seu enfocament compartit de col·laboració.

Escoltar i confiar en un camí comú

En l'informe, la germana Patricia Wolf, de les Germanes Religioses de la Misericòrdia als Estats Units, descriu el que significa col·laborar per a crear infraestructura i serveis, mentre que la germana Judith Dieterle, de les Germanes de Sant Lluís, del mateix país, aborda la importància del diàleg. Des de Kenya, la germana Agnes Wamuyu Ngure, de les Germanes Franciscanes Isabelines, descriu la contribució d'una xarxa d'aprenentatge.

Des del Canadà, un grup de monges (la germana Christine Gebel, OLM, la germana Georgette Gregory, CSJ, i la germana Anna McNally, SOS) reflexionen sobre ser una comunitat de comunitats. El desafiament de l'envelliment també és tractat per la germana Edith Sokosi, LSMI, i la germana Dorothy Chongo, LSMI, de Zàmbia.

Finalment, la germana Brenda Hernández, HMIG, i Luis Fernando Falcó ofereixen les seves perspectives sobre com crear les condicions per a la col·laboració entre religioses a Mèxic. «Les experiències recollides en aquest informe», va dir Susan Raymond, doctora, directora executiva i editora de l'informe, «mostren el que pot ser possible quan les congregacions s'uneixen amb una comprensió compartida de les seves necessitats, la voluntat d'escoltar i la confiança per a traçar un camí comú».

LA VIDA EREMÍTICA DE L'ARXIDIÒCESI DE TARRAGONA CELEBRA UNA TROBADA

ARQUEBISBAT TARRAGONA | 2 de novembre, 2026

Els eremites de l'arxidiòcesi de Tarragona van celebrar, el passat divendres dia 30 d'octubre, una trobada organitzada per la Delegació diocesana per a la vida consagrada que va tenir lloc a Cornudella de Montsant.

La trobada, presidida per l'arquebisbe Joan Planellas i acompanyada també pels mossens de Cornudella de Montsant i de la Joncosa del Montmell i per la delegada diocesana per a la vida consagrada, Gna. Isabel Górriz, d.e.i.c., va començar amb uns moments de pregària.

Seguidament, el Sr. Arquebisbe va compartir amb els eremites la seva nova exhortació pastoral, *L'oreig suau de l'Esperit*. La trobada va continuar amb un diàleg al voltant dels estatuts de la vida eremítica a l'arxidiòcesi de Tarragona.

La celebració de l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria i un dinar de germanor van cloure aquesta trobada fraternal en què es va celebrar la riquesa de la vocació i agrair el do de la fraternitat.

Per a Oblates, aquest increment reforça la necessitat de generar oportunitats reals de formació, orientació i inserció laboral que permetin avançar cap a majors nivells d'autonomia.

Una resposta basada en drets

Les conclusions de l'informe adverteixen que les diferents dificultats no poden analitzar-se de manera aïllada. La situació administrativa, l'habitatge, la salut, l'ocupació i les violències s'entrecreuen i poden generar processos acumulatius de vulnerabilitat i exclusió.

Davant aquesta realitat, Oblates Província Europa planteja una resposta integral basada en els drets humans i assenyala quatre àmbits prioritaris: facilitar vies reals de regularització i empadronament; promoure alternatives habitacionals dignes; garantir una atenció especialitzada i continuada en salut mental; i assegurar un finançament estable dels programes, al mateix temps que s'aprofundeix en el coneixement de les noves formes de prostitució deslocalitzada i els entorns digitals.

Des d'aquesta perspectiva, l'informe no pretén reduir la realitat de les dones a les xifres ni a les situacions de vulnerabilitat que travessen. Les dades constitueixen una eina per a conèixer una realitat canviant, adaptar les respostes i continuar acompanyant a cada dona des del reconeixement de les seves capacitats, les seves decisions, la seva autonomia i els seus drets.

EL G. JOSEP ANTONI DÍAZ-PAVÓN I GÓMEZ FA LA PROFESSIÓ SOLEMNE

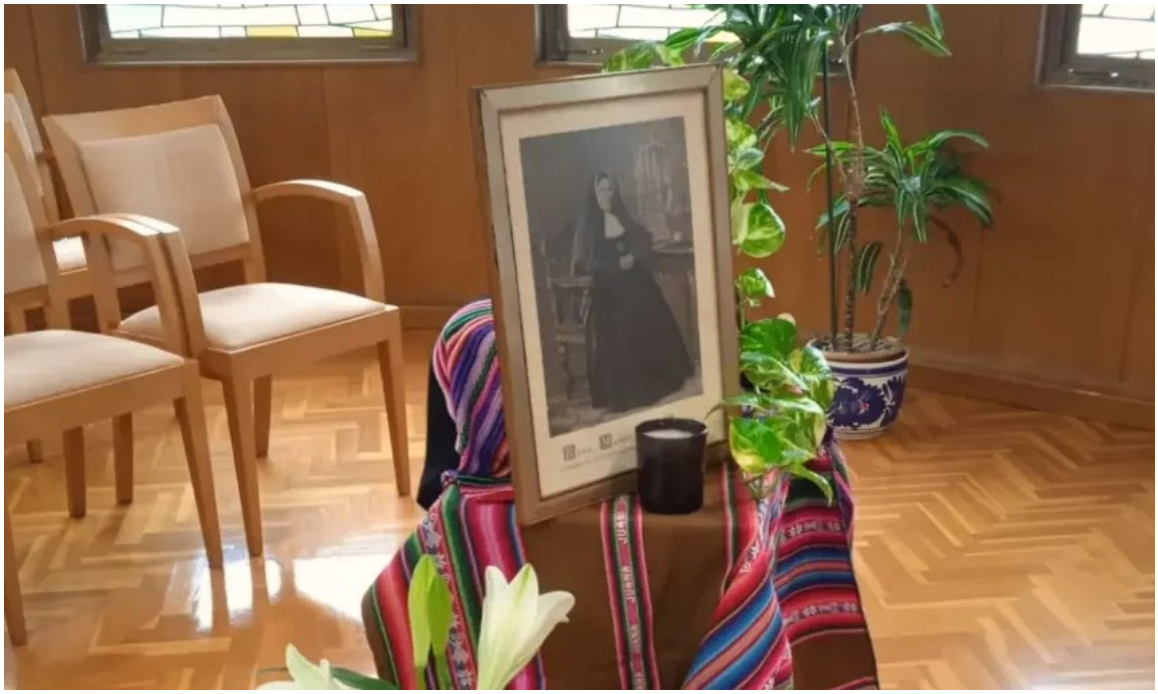
ABADIA DE MONTSERRAT | 1 de novembre, 2026

En la Missa Conventual de la Solemnitat de Tots Sants, el G. Josep Antoni Díaz-Pavón i Gómez ha fet la professió solemne, en un ofici litúrgic presidit pel P. Manel Gasch i Hurios, abat de Montserrat.

"Per què fer-me monjo? Doncs fer-me monjo pel seguiment de Crist, perquè crec que és una manera de ser fidel a aquest seguiment, perquè crec que és una vida que ho facilita, que ho promou, en tant que tenim la capacitat de dedicar-nos a aprofundir les paraules de l'Evangeli, en una vida coherent, i em sento bé vivint-la d'aquesta manera. […] ***La crida em va venir pregant, de la manera més sorprenent: Senyor, què vols de mi, on em vols? I escoltant el cor vaig trobar que aquest era el meu lloc"***, assenyala el G. Díaz-Pavón.

El G. Josep Antoni Díaz-Pavón i Gómez és llicenciat en Psicopedagogia i Periodisme, i diplomat en Magisteri. Va néixer a Elda, al País Valencià (diòcesi d'Oriola-Alacant), el 2 de novembre de 1983. Va entrar com a novici a l'Abadia de Montserrat el 6 d'agost de 2020 i va fer la professió temporal el 3 de setembre de 2022.

167 ANYS DE LA FUNDACIÓ DE LES FRANCISCANES MISSIONERES DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

FRANCISCANES MISSIONERES IMMACULADA CONCEPCIÓ | 30 d'octubre, 2026

Avui, les Germanes de la Congregació, celebrem els 167 anys de la nostra fundació. El 30 d'octubre de 1859 la nostra Mare fundadora, Ana Ravell, juntament amb tres companyes, van emetre els seus vots religiosos a l'església parroquial de La Garriga.

Totes les Germanes, en aquest dia, renovem la nostra consagració, en commemoració de quan el va fer Ana Ravell.

ELS CAPÍTOLS LOCALS PRENEN LA PARAULA: CELEBRADES LA MEITAT DE LES TROBADES

ESCOLA PIA | 30 d'octubre, 2026

Amb la celebració dels Capítols locals, la institució dona valor al territori i referma l'aposta per la corresponsabilitat entre laïcat i religiosos.

Vint-i-dues presències de l'Escola Pia de Catalunya estan celebrant aquesta tardor els seus **Capítols locals de presència**, una de les grans novetats i pilars fonamentals del procés cap al **67è Capítol Provincial** de 2027. Aquesta iniciativa pretén escoltar i fer participar directament la comunitat local abans del Capítol Provincial, posant el focus en la riquesa de les veus del territori.

Fins a la data, ja se n'han dut a terme dotze a les diferents escoles i entitats de la institució. Aquestes trobades han reunit **equips directius, personal docent i de gestió, agents de pastoral i de lleure**, així com representants de les **comunitats religioses**, de les Taules de presència, de les AFA, d'alumni i de projectes d'acció social com la Fundació Camins o Lleure Jordi Turull.

Una aposta ferma per la corresponsabilitat

Més enllà del debat organitzatiu, la celebració d'aquests **Capítols locals** escenifica un pas decisiu en el **model de governança i en la missió compartida**: per primera vegada en la història de la Província, el procés capitular compta amb una majoria de laics i laiques treballant colze a colze amb els religiosos escolapis. Aquesta confluència **reforça el sentiment de pertinença** i garanteix que les prioritats dels pròxims anys neixin de la realitat quotidiana de les nostres aules i projectes socials.

Sota la pregunta marc **«Quina cultura d'Escola Pia volem cultivar, per donar resposta a la nostra identitat i missió i per tal que les nostres presències continuïn sent bona notícia també demà?»**, cada trobada dedica un espai profund a avaluar la feina feta durant l'actual quadrienni (2023–2027) i formulant les línies de futur prioritzades per cada eix d'inspiració (la identitat i la participació del laïcat; la sostenibilitat integral, governança i perifèries; i la pastoral juvenil i vocacional).

130 ANYS DE PRESÈNCIA MARISTA A IGUALADA: UNA HISTÒRIA QUE CONTINUA

MARISTES | 29 d'octubre, 2026

«Avui és un dia de festa i de celebració». Amb aquestes paraules el germà **Jaume Parés**, secretari provincial, marcava l'inici de l'acte commemoratiu dels 130 anys de presència marista a Igualada, celebrat el 28 d'octubre a la basílica de Santa Maria. Una trobada familiar, emotiva i bonica que va reunir la comunitat educativa de la ciutat i nombroses persones de la família marista de Catalunya per «agrair una història compartida i mirar el futur amb esperança».

El germà **Lluís Serra**, igualadí, va recordar que des de l'arribada dels primers sis germans a la ciutat, l'any 1896, els Maristes han format part de la vida d'Igualada i va fer referència a la petjada que han deixat acompanyant infants i joves amb un gran compromís social: «una tasca construïda al llarg de tretze dècades, compartida gràcies a moltes persones: germans, educadors i educadores, alumnes, famílies, antics alumnes i professionals de l'obra social».

L'acte també va ser una ocasió per acomiadar, amb agraïment i esperança, la comunitat de germans que fins fa uns mesos havia viscut a Igualada. Amb paraules del germà **Lluís Serra**: «La cursa de relleus continua. La presència marista es manté viva a través de l'escola i del CRAE, dues expressions d'una mateixa missió educativa i social que continua acompanyant els infants i joves amb noves formes i nous protagonistes. La història no s'acaba, el relleu continua i el futur és a les nostres mans», va afirmar.

L'homilia de **mossèn Eduard** va posar el focus en la llavor que els Maristes han anat sembrant a la ciutat: els valors, la fe, l'amistat i l'estima pels infants i joves: «una llavor que no ha crescut gràcies als germans sols, sinó a tota una comunitat que ha compartit aquesta història». L'homilia va recordar també la intuïció de Marcel·lí Champagnat: estimar els infants i joves, especialment els que més ho necessiten. I va convidar tothom a preguntar-se què ha rebut d'aquest llegat i què està disposat a continuar fent créixer: «perquè el final d'una etapa no significa pas el final d'una missió».

L'alcalde d'Igualada, **Marc Castells**, exalumne dels Maristes, va adreçar unes paraules molt emotives als assistents: «Em sento part de vosaltres. Gràcies a tota la comunitat marista. No seria alcalde sense haver passat pels Maristes i la vocació de servei que tinc no la tindria si no hagués passat pels Maristes». **Marc Castells** també va expressar el seu agraïment a la Institució per aquests 130 anys de presència a la ciutat i va reivindicar la importància de mantenir els valors transmesos: «En nom de la ciutat, gràcies als Maristes per haver contribuït a fer créixer tantes persones».

El germà provincial de L'Hermitage, **Gabriel Villa-Real**, va expressar el seu agraïment per la dedicació de tantes persones a l'educació, va recordar que la història dels germans forma i formarà part de la història d'Igualada, i va afegir que no n'hi ha prou de viure del passat: «La missió no depèn només d'una comunitat de germans», va destacar: «continua viva cada vegada que algú és acollit, descobreix els seus talents o troba una mà amiga en un moment de vulnerabilitat».

La trobada va acabar amb un parell de moments emotius: la transmissió simbòlica del llegat en va ser un. Els germans **Fructuós Villarte** i **Antonio Ibáñez** van escenificar aquest relleu a Mari Molina i Montse Pons, directores del CRAE i de l'escola respectivament, visibilitzant la continuïtat d'una missió que continua en mans de les persones que la fan possible cada dia. I el segon moment va ser la participació de nens i nenes de l'escola i del CRAE cantant i ballant la cançó dels 130 anys, composta especialment per a l'ocasió.

Gràcies, germans! Gràcies, comunitat educativa d'Igualada!

DE L'ARA A L'HORITZÓ: IMAGINAR NOVES RESPOSTES A L'EXCLUSIÓ SOCIAL

JESUÏTES | 29 d'octubre, 2026

El passat divendres 16 d'octubre el Centre Borja de Sant Cugat del Vallès va acollir la trobada anual dels equips remunerats de La Vinya (L'Hospitalet de Llobregat), Arrels Sant Ignasi (Lleida), el Centre Sant Jaume i la Salut Alta (Badalona) i Migra Studium (Barcelona), els centres socials que formen part del Sector Social de la Companyia de Jesús a Catalunya.

Davant d'un context social cada vegada més complex, aquesta trobada es va celebrar amb l'objectiu d'enfortir estructures organitzatives entre els diferents equips, sumar esforços i treballar accions que serveixin per donar una millor resposta conjunta a les necessitats de les persones en situació de vulnerabilitat. Els cinc centres comparteixen la inspiració i l'espiritualitat ignasiana, i el desig de seguir construint un món més pacífic, més fratern i menys desigual. És per això que durant la jornada es van posar en comú les mirades estratègiques i les prioritats d'atenció directa, anticipant els principals reptes socials que es preveuen per als pròxims anys, com l'accés a l'habitatge, l'acollida de persones migrades o la lluita contra la pobresa infantil.

Un primer espai de revisió històrica i agraïda del llegat construït des de cada entitat local fa més de 30 anys enrere, va donar pas a una mirada que, sota el lema "de l'Ara a l'Horitzó", va permetre treballar a l'entorn dels processos Jesuïtes Social vol acompanyar: processos sòcio-educatius dirigits a infants, adolescents, joves i famílies en situació de risc o exclusió social; processos d'acollida i hospitalitat

adreçats a persones migrants que arriben a les nostres ciutats; processos d'inclusió per a persones en situació de sense llar, sense possibilitats d'accedir al mercat de treball o en altres situacions que generen exclusió social; i processos de sensibilització i incidència que ens ajudin a construir una ciutadania activa i compromesa.

Els equips van posar en comú la metodologia, els projectes en marxa, les accions que es detecten com a necessàries a diferents territoris i els somnis conjunts sobre l'horitzó on es vol arribar.

El tancament de la jornada va anar a càrrec de Luis Arancibia, que s'acomiada com a delegat del Sector Social de la Companyia de Jesús a Espanya i passa el relleu al jesuïta Martín Iriberri. En la seva intervenció, va destacar tres idees clau que han de continuar guiant la tasca: el poder de la transformació, "som aquí per canviar les coses"; el repte de la comunitat, ja que només des del treball en equip i la cura mútua es pot avançar; i l'esperança, que mostra com, en contextos difícils, els petits gestos són molt importants.

Aquestes paraules van animar els equips a continuar sent font d'esperança i a seguir avançant per construir un Jesuïtes Social més unit i compromès amb la transformació social.

LES SALESIANES CELEBREN 50 ANYS DE PRESÈNCIA I SERVEI A SANT VICENÇ DELS HORTS

BISBAT SANT FELIU | 29 d'octubre, 2026

La parròquia de Sant Vicenç màrtir va acollir, dissabte 24 d'octubre, una Eucaristia d'acció de gràcies pels cinquanta anys de presència de les Filles de Maria Auxiliadora a Sant Vicenç dels Horts, una trajectòria marcada per l'educació, l'acompanyament i el compromís amb les persones més vulnerables.

La celebració va ser una ocasió per donar gràcies a Déu pel servei i el testimoni de les Salesianes, que durant cinc dècades han fet present el carisma de sant Joan Bosco i santa Maria Domènica Mazzarello, fundadora de les Filles de Maria Auxiliadora, especialment entre els infants, els joves i les famílies del municipi.

La història de les Salesianes a Sant Vicenç dels Horts es remunta a l'any 1965, quan les primeres germanes van començar a recórrer els carrers del barri de la Guàrdia, compartint la vida amb els veïns i impulsant iniciatives de catequesi i acompanyament. L'1 de gener de 1976 es va constituir oficialment la comunitat de les Filles de Maria Auxiliadora.

Al llarg d'aquests anys, la seva tasca educativa i social s'ha concretat en nombrosos projectes, com els esplais El Farolillo i La Laguna, el Centro Amigos, la llar d'infants de la Vinyala, el Col·lectiu de Cultura Popular i diverses iniciatives de formació d'adults.

Actualment, a través de la Fundació Maria Auxiliadora i de projectes com el Centro Amigos, Xarxa La Finestra i el Col·lectiu de Cultura Popular, les Salesianes continuen promovent la inclusió social, l'educació i la creació d'oportunitats, en col·laboració amb la Família Salesiana, les entitats del territori i les parròquies de Sant Vicenç Màrtir i Sant Antoni.

Aquest 50è aniversari vol ser, sobretot, una expressió de gratitud a totes les religioses, educadors, famílies, voluntaris i col·laboradors que han fet possible aquesta història de servei i compromís evangèlic, amb la voluntat de continuar sent una comunitat oberta i acollidora.

Com expressen les mateixes Salesianes, celebrar aquest aniversari és **«fer memòria amb gratitud, viure el present amb alegria i mirar el futur amb esperança»**.

TROBADA IBÈRICA DE FRARES AMB VOTS SIMPLES

CARMELITES | 27 d'octubre, 2026

Províncies de Catalunya i "Dulce Nombre de María". Una trobada interprovincial de frares de vots simples de la Regió Ibèrica va tenir lloc a Barcelona del 17 al 18 d'octubre de 2026.

Amb motiu del vuitè centenari del reconeixement papal de la *Fórmula Vitae* carmelita, busquem oferir un espai per a l'oració, la formació i la fraternitat; una oportunitat per a aprofundir en el text que inspira la nostra forma de vida i per a enfortir els llaços entre els frares en formació.

La trobada es va organitzar amb dos objectius principals. El primer, centrat en la formació, consistia a aprofundir en la nostra comprensió de la Regla del Carmel, examinant el seu context històric, la seva riquesa espiritual i la seva rellevància actual per a les nostres vides.

El segon objectiu era fomentar la reconexió entre els frares —alguns dels quals havien passat temps junts durant el noviciat internacional en el convent de San Andrés a Salamanca— i oferir-los l'oportunitat de compartir les seves experiències i estrènyer els seus llaços fraterns, escurçant les distàncies entre les seves respectives províncies i comunitats.

El dissabte 17 d'octubre, comencem amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Fernando Millán, conseller de Formació i Estudis de la Província del Dulce Nombre de María. Després de l'esmorzar, Fernando va oferir una xerrada sobre el context històric i la rellevància espiritual de la Regla del Carmel. A continuació, el P. Nicolás Carrizalez, conseller de Formació de la Província de Catalunya, ens va convidar a

aprofundir en l'essència espiritual de la Regla i a explorar com continua interpel·lant-nos i parlant-nos avui dia. A la tarda, realitzem una visita guiada de dues hores pel Barri Gòtic de Barcelona. El dia va concloure amb un moment de conversa distesa i fraternitat, gaudint d'unes begudes i tapes.

El diumenge 18 d'octubre assistim a la missa internacional a la Basílica de la Sagrada Família, on la diversitat d'idiomes i orígens ens va permetre experimentar la universalitat de l'Església d'una manera profunda. Després de la celebració, viatgem a Girona, visitem la catedral i explorem l'antic barri jueu. Compartim un menjar en un entorn muntanyenc prop de la ciutat, en un ambient càlid i de diàleg. La trobada va concloure amb un sopar fratern en el convent de Barcelona.

Les sessions sobre la Regla, l'oració i els moments de convivència es van complementar entre si al llarg dels dos dies. La confiança existent entre els frares de vots simples va propiciar un intercanvi espontani d'experiències sobre la seva etapa actual de formació, la qual cosa els va permetre reconèixer inquietuds i aspiracions comunes.

Es va valorar especialment l'oportunitat de conrear vincles que acompanyaran als frares molt més allà de les seves etapes inicials de formació, al mateix temps que es fomenten les relacions i la col·laboració entre les dues Províncies.

El nostre agraïment als priors provincials i als seus respectius consells per la seva confiança i suport; a la comunitat de Barcelona per la seva hospitalitat; i a tots aquells que van col·laborar en l'organització per la seva disponibilitat i dedicació.

David Sosa, O. Carm. i Bladimir Ramos, O. Carm.

CLAUSTRE SOLÉ I FRANCISCO JOSÉ PRIETO, PROTAGONISTES DE LA XXI JORNADA SANT JORDI

CATALUNYA RELIGIÓ | 27 d'octubre, 2026

Claustre Solé, religiosa de la Companyia de Maria i doctora en Teologia, i Francisco José Prieto Fernández, arquebisbe de Santiago de Compostel·la, seran els ponents de la XXI Jornada Sant Jordi, que tindrà lloc el pròxim 28 de novembre a l'Hotel Alimara de Barcelona. Sota el lema «Per una Església arrelada», la trobada vol reflexionar sobre les arrels cristianes de Catalunya i la manera com aquestes poden continuar donant fruit en la societat actual.

Continua llegint aquí

SABADELL CELEBRA EL JUBILEU FRANCISCÀ DE LA CATEQUESI AMB LES FAMÍLIES

ORDE FRARES FRANCISCANS | 26 d'octubre, 2026

Diumenge passat 25 d'octubre, catequistes, famílies i nens que es preparen per a rebre la Primera Comunió van celebrar el jubileu franciscà en un ambient festiu i fratern.

L'elevat nombre de nens inscrits i de famílies implicades durant aquest curs confirma a la nostra parròquia com un dels centres catequètics més importants de Sabadell, destacant per la seva participació i compromís amb la formació cristiana dels més petits.

La celebració eucarística va comptar amb la participació activa de les famílies i va tenir com a moments especialment significatius la benedicció dels llibres de catequesis i el seu lliurament als nens, així com l'emotiu enviament de les catequistes, als qui se'ls encomana la important missió d'acompanyar als més petits en el seu creixement en la fe.

Durant la celebració es va recordar que la catequesi és el cor de la nostra parròquia i que les famílies són les primeres catequistes dels seus fills, exercint un paper fonamental en la transmissió de la fe.

Una jornada entranyable que quedarà en el record de tots els participants per l'afecte, l'alegria i la fraternitat compartits.

MANRESA REUNEIX MÉS DE 200 PERSONES EN UNA ACCIÓ CONTRA LA SOLEDAT NO DESITJADA

SANT JOAN DE DÉU | 23 d'octubre, 2026

Manresa s'ha sumat per primera vegada a la Setmana contra la soledat no desitjada de Sant Joan de Déu, amb una acció de sensibilització organitzada per la Fundació Germà Tomàs Canet que ha aplegat més de 200 participants.

Celebrada a la plaça de Neus Català i Pallejà, la iniciativa ha convidat la ciutadania a seure i compartir un cafè i una conversa amb persones que han viscut situacions de soledat no desitjada, amb l'objectiu de visibilitzar una realitat que, a Europa, afecta més de 30 milions de persones.

La participació dels veïns i veïnes de Manresa ha permès posar en valor la importància dels vincles quotidians per fer front a aquesta problemàtica, generar un espai de reflexió compartida i trencar mites sobre què implica experimentar la soledat.

L'activitat s'emmarca en la tercera edició de la campanya de Sant Joan de Déu que, del 19 al 25 d'octubre, promou accions de sensibilització i participació ciutadana en una quinzena de ciutats de Catalunya, Andalusia, Aragó i Cantàbria.

Una realitat present a totes les edats

La soledat no desitjada pot aparèixer en diferents moments de la vida i tenir conseqüències en el benestar emocional i la salut física, independentment de l'edat, el sexe, l'origen o la condició social.

Segons les dades de l'Observatorio Estatal de la Soledad No Deseada (SoledadES), a Espanya una de cada cinc persones pateix soledat no desitjada, una de cada quatre en el cas de persones joves i més de la meitat quan són persones de més de 80 anys. Si es combinen problemes econòmics i de salut mental, la proporció de persones que experimenten soledat arriba a sis de cada deu.

Als centres de Sant Joan de Déu es duen a terme programes de prevenció i reversió de la soledat oferint suport psicològic i espiritual, promovent les habilitats socials i generant espais de la trobada comunitària. La participació del voluntariat, que ofereix un acompanyament emocional i complementari al professional, és una peça clau.

ASSEMBLEA PROVINCIAL DE COMUNITAT I GERMANES DE LA PROVÍNCIA VEDRUNA EUROPA

VEDRUNA | 22 d'octubre, 2026

Convocades per l'Equip Provincial, les coordinadores de les comunitats i els equips de Missió, hem celebrat l'Assemblea Provincial d'Europa, els dies 17 i 18 d'octubre de 2026. La participació ha estat d'unes 80 germanes.

La nostra germana provincial, **Mª Gracia Gil**, a continuació d'una breu oració que ens encoratja, inicia la trobada fent referència a les dues assemblees anteriors, connectant-les amb aquesta tercera i última del Trienni: "L'Assemblea de les Comunitats".

El tema de la vida de les comunitats i de la Missió ens acompanyarà durant tota la jornada. És suggeridorament presentada i explicada per les nostres germanes:

- **Teo Corral i Dolors Bosch**, "La comunitat, una simfonia", en relació amb el contingut de NDN i les cartes de l'Equip General.
- **Carmen Maganto**, "El substrat humà de la vida comunitària".
- **Inma Eibe**, què cosa és "Ser una família carismàtica".
- **Inma Gala**," El projecte de Xarxa Única de Missió" (RUM)

- **Montse Fenosa**, la campanya de JPIC , “Per un present amb una vivienda digna”.
- **Paula Domingo i Cande Gutiérrez** narren la seva experiència i la seva dedicació amb els milers d’immigrants que estan vivint, en situació lamentable, pels carrers de Ceuta.
- **Mª Antonia Nadal i Álvaro Pinel presenten el Pla de Viabilitat Econòmica de la Província** com un mitjà per a sostenir les nostres cases, el nostre patrimoni humà i el Carisma per a poder desenvolupar bé la Missió.

En el transcurs de l’Assemblea, **se’ns informa** sobre les germanes que s’encarregaran de la formació inicial, del juniorat i de l’administració de la Província, i dels canvis en l’organització de la secretaria.

Durant tota l’Assemblea, en acabar cada exposició, hi ha hagut espais d’un diàleg obert i il·luminatiu per a totes. Ha estat una Assemblea rica i densa quant a contingut, àgil en el recorregut i molt acolorida i activa en la participació.

Ens acomiadem amb una bella oració, preparada per grups, a través de cants, poemes i textos bíblics, agraint a Déu i a totes les que han col·laborat en la preparació i en el desenvolupament d’aquesta Assemblea.

MERITXELL RUIZ, SOBRE EL QUÒRUM26: “L’ESCOLA CRISTIANA TÉ UN PAPER IMPORTANT EN ELS REPTES EDUCATIUS DEL NOSTRE PAÍS”

CATALUNYA CRISTIANA | 19 d’octubre, 2026

Al llarg d’aquest dijous l’escola cristiana se cita al Palau Firal i de Congressos Tarragona, on té lloc el Quòrum26. Sota el lema “Som constel·lació educativa”, el congrés de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya reuneix prop de 800 participants entre titularitats, equips directius, docents i professionals de l’àmbit educatiu.

L’obertura institucional és a càrrec del **cardenal Joan Josep Omella**, arquebisbe de Barcelona, i de la consellera d’Educació i Formació Professional de la Generalitat de Catalunya, **Esther Niubó**. El tancament de la jornada el faran el secretari de Millora Educativa del Departament d’Educació i Formació Professional, **Ignasi Giménez**, i l’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**.

Continua llegint aquí

INICIA LA IXA CONFERÈNCIA GENERAL DE LES ADORATRIUS

ADORATRIUS | 19 d'octubre, 2026

El 19 d'octubre de 2026 va començar la IXa Conferència General de Adoratrius a la Casa Mare de Madrid (Espanya), on se celebra fins al 31 d'octubre. En aquest esdeveniment congregacional participen un total de 18 germanes, que comparteixen un temps de reflexió i discerniment en el camí cap al XXXIIè Capítol General de 2029.

Entre les participants es troben les germanes del Govern General, les Superiores Provincials d'Europa-Àfrica, Amèrica, Kolkata i Mumbai, així com la representant de la Delegació del Japó. També participen altres germanes la presència de les quals el Govern General ha considerat pertinent per la seva trajectòria, la seva missió o altres criteris.

Aquesta trobada ofereix a les germanes Adoratrius de diferents llocs l'oportunitat de compartir un espai de reflexió sobre la vida, el carisma i la missió de la Congregació.

Una jornada d'obertura per a la reflexió i el discerniment

La primera jornada va començar amb l'Eucaristia d'obertura i va continuar amb l'inici de la Conferència.

Durant el matí, el germà Antonio Botana, lasal·lià, va oferir la ponència “Comunitat i missió”, en el context de la missió compartida. A continuació, les germanes van disposar d’un temps per a la reflexió personal i l’adoració.

La programació va continuar a la tarda amb una ponència de José María Pérez Soba, laic marista. Després, les participants van tenir un espai de silenci per a aprofundir en l’escoltat i van treballar per taules abans de concloure la jornada amb una sessió plenària.

Acompanyem aquest temps congregacional amb la nostra oració, perquè l’Esperit Sant il·lumini a les germanes reunides, perquè les ajudi a escoltar amb obertura i a destriar juntes els camins que Déu convida a recórrer.

Que Santa Maria Micaela continuï inspirant a tota la Família Adoratriu en la fidelitat al carisma i en el compromís amb la missió d’Adoració i Alliberament.

PRIMERA FRATERNITAT DE SEGLARS CAPUTXINS A CATALUNYA

CAPUTXINES MARE DIVÍ PASTOR | 13 d'octubre, 2026

El 16 de setembre de 2026, a les 18.00 h, al Col·legi Josep Tous de Barcelona, es va constituir la primera **Fraternitat de Seglars Caputxins de la Mare del Diví Pastor a Catalunya**. La iniciativa, que va néixer a Colòmbia l'any 2000 i que ha anat creixent a Llatinoamèrica, arriba a la terra que va veure néixer i créixer el carisma tousià. Gràcies, Senyor, per haver sembrat en alguns laics el desig de conèixer i viure més profundament aquest carisma.

Vam iniciar la primera trobada amb una dinàmica de presentació, en la qual es va donar la benvinguda a cadascun dels nou membres repetint la salutació franciscana «Pau i Bé» després de presentar-se. Seguidament, vam passar a la capella per a la pregària, que va girar entorn de l'estigmatització de sant Francesc. Va ser un moment de contemplació i de silenci profund, viscut davant d'una relíquia del sant.

Després, en una sala, es van desenvolupar els punts següents:

- Resum històric del camí recorregut per la Fraternitat a Llatinoamèrica.
- Objectius de la Fraternitat i organització d'aquesta.
- Calendarització de les properes trobades.

Vam acabar la trobada amb alegria i gratitud, compartint fraternalment un berenar. Preguem per aquesta fraternitat naixent perquè el Senyor li concedeixi créixer.

MONTSERRAT: LA NOSTRA EXPERIÈNCIA EN EL CAMÍ DE LES FUNDADORES I FUNDADORS

VEDRUNA | 18 d'octubre, 2026

Fa uns dies, unes quantes germanes del País Basc, acompanyades per M. Carme Molist, pugem el camí de les fundadores i fundadors a Montserrat. En la nostra marxa vam anar veient com totes les escultures que representaven a fundadores i fundadors estaven cap a la meitat de la muntanya, en una petita altura, distants del propi camí i sobre una peanya o sobre alguna peça de pedra o de bronze que els elevava. Així, fàcilment podien ser "vists", podíem admirar el grup d'escultures representant la seva missió: ensenyant a llegir a nenes i nens, cuidant ancians, sanant persones, predicant la seva fe, etc. És a dir, els fundadors o fundadores no estaven soles o sols estaven en un grup que volia representar quina era la seva activitat prioritària. Jo em preguntava, Com estarà Joaquina?

Continuem caminant i pujant i, de sobte, ens trobem que en la costa que anàvem pujant, a meitat del camí, en el sòl, a peu de carrer, trepitjant terra, sense peanyes i sense altures, i sense estar alçada en la muntanya, allí per on passàvem els caminantes, allí estava Joaquina avançant un peu i tendint-nos els braços amb les mans obertes.

Ens quedem admirades, i quina va ser la nostra sorpresa en veure que la gent quan passava li donava la mà, li agarrava els braços, li fregava el braç...perquè en passar

convidava a tocar-la, acariciar-la, abraçar-la, fer alguna cosa... Comentem que aquesta mà s'embrutarà, aquesta és una mà que segurament amb el temps estarà més groga i més polida.

Però no importa, aquestes mans, les seves mans són allí, segueixen i seguiran allí, amb el risc de tacar-se i embrutar-se. Aquestes mans que ja abans es van tacar cuinant, canviant bolquers, netejant la casa, mans que s'han esforçat a signar documents, s'han cansat obrint cases, hospitals, dedicades a escriure, ajuntar-se una amb una altra per a resar... Gràcies per les teves mans.

Gràcies per expressar d'una manera tan senzilla la teva missió: "en el camí", "abajada", "trepitjant terra", "deixant que la gent se t'acosti i et "toqui", "avançant-te als temps amb l'expressió d'aquest peu que vol continuar obrint camins", amb els braços i mans obertes per a tota persona que passi pel camí...

Gràcies Joaquina, aquesta és la teva missió i és la nostra. T'agraïm aquesta experiència que totes vam tenir i que ens sortia cantar: "fa falta gent com tu", "han passat els anys, dos segles de foc que cremen, d'amor que no diu basta... dona del sí que confiat". Gràcies!

FRA BERNAT FOLCRÀ: «LA PRIMERA MOSTRA D'AMOR PEL LLOC ON VAS ÉS ENCARNAR-TE EN LA SEVA LLENGUA»

AGÈNCIA FLAMA | 2 d'octubre, 2026

El 10 de juny de 2026, quatre dies abans de la seva ordenació sacerdotal, **fra Bernat Folcrà** era a la Sagrada Família. Hi havia anat amb monges de Poblet, Vallbona i de Valldonzella i hi va coincidir amb el papa Lleó XIV. Aquest monjo cistercenc ho recorda encara amb una emoció viva: «**Va ser una experiència providencial, una preparació per a l'ordenació, el millor regal que podia rebre**».

Continua llegint aquí

LA CONGREGACIÓ DE JESÚS CULMINA A ESPANYA EL PROCÉS DE FUSIÓ ENTRE EL IBVM I LA CJ

CONGREGACIÓ DE JESÚS | 3 d'octubre, 2026

La Congregació de Jesús (CJ) culminarà demà, 4 de novembre, el procés de fusió de les seves dues províncies a Espanya: CJ Centre, procedent de l'Institut de la Benaurada Mare de Déu (IBVM), i CJ Nord, l'anterior província de la CJ a Espanya. A partir d'aquesta data, ambdues constituiran una única província espanyola. Aquest pas culmina a Espanya un llarg procés d'unitat desenvolupat durant anys a nivell internacional i que ha anat acostant a les diferents branques de la família religiosa fundada per Mary Ward fa més de 400 anys. Amb aquesta unió, Espanya completa l'última etapa d'un camí que busca fer realitat el desig de la seva fundadora que totes les seves companyes formessin un sol cos.

Macarena Fernández de Bobadilla, nova líder provincial

La nova província espanyola estarà liderada per Macarena Fernández de Bobadilla, que assumirà en aquesta data la responsabilitat d'acompanyar aquesta nova etapa de la Congregació de Jesús a

Espanya.
La constitució d'una única província suposa un pas significatiu en el camí compartit per les religioses de totes dues províncies, que afronten aquesta nova etapa des de la seva identitat comuna i el compromís de continuar desenvolupant el carisma de Mary Ward en la realitat actual. Amb aquesta fusió, la Congregació de Jesús a Espanya s'incorpora plenament a la nova configuració provincial, en continuïtat amb el procés internacional que ha fet possible la integració del IBVM en la Congregació de Jesús.

FORMACIÓ

PROGRAMA DE FORMACIÓ PERMANENT 2026-27

FORMACIÓ URC

La Unió de Religiosos de Catalunya presenta el **programa de formació per al curs 2026-2027**, una proposta que vol continuar fent de la formació un camí de creixement integral al servei de la vida religiosa, de l'Església i de la societat.

La nova responsable de formació inicial i permanent de l'URC, **Elena Azofra, de la Pureza de Maria**, subratlla la importància de formar-se al llarg de totes les etapes de la vida religiosa, des de la formació inicial fins a la maduresa, per respondre als reptes del present des del carisma propi de cada congregació. «L'important de la formació no és el qui, sinó el per qui», assenyala.

En aquesta línia, la **formació permanent** d'aquest curs posarà especialment l'accent en **l'enfortiment del teixit comunitari a través de la pregària i la formació compartida**. El programa abordarà qüestions d'actualitat, com els reptes de la intel·ligència artificial per a la vida religiosa o la seva presència en realitats de frontera, i mantindrà els recessos d'Advent, Quaresma i Pasqua. El curs culminarà amb una jornada de bones pràctiques centrada en la pastoral vocacional, el voluntariat i la cooperació.

CALENDARI DE FORMACIÓ 2026-2027

- **7 de novembre de 2026** — *Interpretar i aplicar l'encíclica «Magnifica Humanitas» a la Vida Consagrada*. Mn. Joan Costa Bou. Col·legi Santa Dorotea.
- **19 de desembre de 2026** — Recés d'Advent: *«Vingui a nosaltres el teu Regne, Senyor – Marana Tha»*. Gna. María Teresa Villarino, rp. En línia.
- **27 de febrer de 2027** — Recés de Quaresma: *Sisena temporada de The Chosen. Veure, callar i pregar*. Gna. María José Condomina. En línia.
- **13 de març de 2027** — Conferència-reflexió sobre la implicació de la vida religiosa en la situació actual a les fronteres. Ponent: pendent. Col·legi Santa Dorotea.
- **3 d'abril de 2027** — Recés de Pasqua: *La resurrecció de Jesús fa nova la vida consagrada*. Ponent pendent. En línia.
- **8 de maig de 2027** — Fòrum de Bones Pràctiques sobre pastoral vocacional i pastoral per a la cooperació i el voluntariat, amb la participació d'un màxim de sis congregacions.

VÍDEO PRESENTACIÓ NOU CURS

JORNADA DE FORMACIÓ DE NOVEMBRE

La vida religiosa davant els reptes de la intel·ligència artificial, primera proposta formativa de l'URC

FORMACIÓ URC

La Unió de Religiosos de Catalunya inicia el pròxim **7 de novembre** el programa de formació del curs 2026-2027 amb una trobada presencial conduïda per **Mn. Joan Costa Bou**, doctor en Teologia Moral i delegat diocesà de Pastoral Social i Caritativa de l'Arquebisbat de Barcelona.

Tema de formació

Sota el títol *«La Magnifica Humanitas per a la Vida Religiosa a Catalunya»*, la jornada plantejarà una reflexió sobre **com pot respondre la vida religiosa als reptes que plantegen la intel·ligència artificial i les noves tecnologies**, posant especialment el focus en el seu paper profètic en aquest nou context. 261107 charla conferencia

La sessió abordarà qüestions com el testimoniatge d'allò que la màquina no pot assolir, la custòdia del silenci i el discerniment, la importància de la comunitat davant l'aïllament virtual i la necessitat d'un judici crític i ètic davant els avenços tecnològics. 261107 charla conferencia

Sobre el ponent...

Mn. Joan Costa Bou és enginyer de telecomunicacions, llicenciat en Teologia, màster en Doctrina Social de l'Església i doctor en Teologia Moral. Actualment és professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universitat Internacional de Catalunya, entre altres responsabilitats pastorals i acadèmiques. 261107 charla conferencia

La trobada tindrà lloc **de 10.00 a 13.30 h al Col·legi Santa Dorotea – Salesianes de Sarrià**, a Barcelona. `

Pagament: 15 € Ingrés o transferència bancària al número de compte de "CaixaBank" IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826 Indiqueu el **nom i el cognom de la persona que s'hi inscriu** i al costat les lletres **JP.**

Inscripcions: Enviar l'abonament juntament amb les dades (Nom, cognoms, congregació i telèfon de contacte de la persona inscrita a: olga.sanchez@confer.es) i rebreu la nostra confirmació.

Idioma: Català

VEURE EL VÍDEO DE PRESENTACIÓ

RECULL DE PREMSA

Diari de Girona

L'única monja ermitana i pastora de l'Estat viu al Solsonès: «Quan vaig trepitjar el Santuari de Lord vaig saber que no marxaria mai més»

REGIÓ 7 | 4 de novembre, 2026

En una ermita petita i austera, amagada entre els idíl·lics paratges de la Mola de Lord, al nord del Solsonès, viu la germana **Maria Eugènia de Jesús** (Barcelona, 54 anys). Ja fa deu anys que va arribar al **Santuari de Lord** i, des de llavors, compagina la seva vocació d'ermitana amb la feina de pasturar un **ramat de 40 ovelles**, una combinació que la converteix en l'**única monja ermitana i pastora de l'Estat**. Acostumada a viure al ritme de la natura, **sense llum ni aigua corrent** i allunyada de l'estrès de la vida moderna, ha après a renunciar a la necessitat de tenir-ho tot sota control i a trobar en la senzillesa una manera de viure que la fa sentir plena.

Continua llegint aquí

EL PUNT AVUI+

“El de la Mercè és l’orde barceloní per excel·lència”

El PUNT AVUI | 24 d’octubre, 2026

El folklorista Amadeu Carbó, que forma part de la secció que fa l’inventari del patrimoni immaterial de la catedral de Barcelona, acaba de publicar *El patronatge de la Mare de Déu de la Mercè a la ciutat i a la diòcesi de Barcelona*, un llibret que ha editat l’Editorial Morera, famosa perquè publica el *Calendari de l’Ermità* des de fa més de 150 anys. El llibre, que forma part d’una nova col·lecció que es diu Bàsics de Cultura, el va presentar coincidint amb la Mercè, la festa major de Barcelona, al Museu Diocesà i explica, diu Carbó, “com neix l’advocació a la Mare de Déu de la Mercè a la ciutat de Barcelona i com arrela molt ràpidament a totes les capes de la ciutat, probablement per la bona feina que van fer els mercedaris”.

Continua llegint aquí

Entitats del tercer sector de Lleida fan una acció reivindicativa per reclamar noves polítiques d'habitatge assequible

NACIÓ LLEIDAI | 22 d'octubre, 2026

Les **entitats del tercer sector de Lleida, com Arrels Sant Ignasi, Càritas, la Fundació Jericó i Sant Joan de Déu Terres de Lleida**, han dut a terme una acció reivindicativa a la plaça de la Paeria per reclamar polítiques que garanteixin l'accés a un habitatge assequible i digne, en el marc de la Campanya de les Persones Sense Llar.

Continua llegint aquí

💻 VOLS MÉS INFORMACIÓ?

Informa't a les xarxes socials de la Unió de Religiosos de Catalunya

@ReligiososCat

@ReligiososCat

Unió de Religiosos de Catalunya

URC
Unió de Religiosos de Catalunya

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a
08010 Barcelona
+34 93 302 43 67
urc.info@gmail.com
www.urc.cat